

Sygn. akt II CSK 46/13

POSTANOWIENIE

Dnia 28 czerwca 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Anna Kozłowska

w sprawie z powództwa A. C.
przeciwko M. C.
o zapłatę kwoty 72.000 zł,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 28 czerwca 2013 r.,
na skutek skargi kasacyjnej pozwanego
od wyroku Sądu Okręgowego w Ł.
z dnia 28 sierpnia 2012 r., sygn. akt III Ca [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w Ł. wyrokiem z dnia 28 sierpnia 2012 r., na skutek apelacji powódki A. C., zmienił wyrok Sądu Rejonowego w Ł. w ten sposób, że zasądził od M. C. na rzecz powódki kwotę 72 000 zł z ustawowymi odsetkami oraz oddalił powództwo w pozostałej części.

W skardze kasacyjnej od wyroku Sądu Okręgowego pozwany zarzucił naruszenie prawa materialnego, to jest art. 60 i art. 65 k.c. Skarżący we wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania powołał się na potrzebę wykładni obu tych przepisów, której efektem będzie uzyskanie odpowiedzi na postawione przez skarżącego pytanie: „czy złożenie przez pozwanego w dniu 7 lutego oświadczenia o treści, formie i okolicznościach ustalonych przez sąd stanowi w istocie zawarcie z powódką ustnej umowy dotyczącej zwrotu pieniędzy ze sprzedaży mieszkania, lub też dokonanie przez strony podziału majątku wspólnego, czy też w ogóle brak jest podstaw do przyjęcia, że pozwany złożył oświadczenie woli wywołujące jakiegokolwiek skutki prawne”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Dokonywana w toku postępowania kasacyjnego ocena skarg kasacyjnych w ramach tzw. przedsądu ma na celu wybór takich spraw, które powinny zostać rozpoznane ze względu na interes publiczny. Przedsąd łączy się więc ściśle z charakterem skargi kasacyjnej jako szczególnego środka zaskarżenia, uruchamianego jako środek prawny nadzwyczajny przede wszystkim w interesie ogólnym, ukierunkowany – przynajmniej ze swego założenia – na rozpatrzenie wyłącznie kwestii prawnych (materialnych i procesowych) związanych z orzeczeniem wydanym przez sąd drugiej instancji. Oznacza to przeto, że skarga kasacyjna nie otwiera przed stroną trzeciej instancji, której celem byłoby skorygowanie błędnego, w przekonaniu strony, zaskarżonego orzeczenia. W związku z tak ukształtowanym modelem zaskarżania prawomocnych orzeczeń, skargę kasacyjną poddano szczególnym rygorom tak w zakresie podstaw na jakich może być oparta jak i przesłanek, których istnienie przesądza o jej przyjęciu do rozpoznania. I tak, Sąd Najwyższy, zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub

wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Zgodnie z dotychczasowym orzecznictwem Sądu Najwyższego, potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości ma miejsce wówczas, gdy w odniesieniu do konkretnego przepisu brak jest jednolitej lub utrwalonej judykatury, zwłaszcza judykatury Sądu Najwyższego albo też przyjęta i dominująca wykładnia jest oczywiście błędna lub kontrowersyjna. Skarżący powinien było przeto przedstawić odpowiednią argumentację, wykazać, że powołane przez niego przepisy budzą poważne wątpliwości, nie doczekały się wyjaśnienia i powinny zostać zinterpretowane przez Sąd Najwyższy. Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie wykazuje poważnych wątpliwości co do wykładni art. 60 i art. 65 k.c., a postawiona w skardze kwestia sprowadza się tylko do zwykłej wykładni i stosowania prawa w konkretnym stanie faktycznym. Nie stanowi to przesłanki przedsądu, gdyż wówczas skarga kasacyjna nie miałaby granic a postępowanie kasacyjne byłoby kolejną (zwykłą) instancją.

Z przedstawionych przyczyn, przy uwzględnieniu, że w sprawie nie zachodzi nieważność postępowania, którą – zgodnie z art. 398¹³ § 1 k.p.c. – Sąd Najwyższy bierze pod uwagę z urzędu, należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).